

President, anomeneu-ho estatalitat dins la UE

Una crisi econòmica sense precedents que comporta una gran factura social, l'excessiva dependència respecte als creditors externs que ens impedeix fer polítiques públiques pal·liatives i les reiterades amenaces d'intervenció per part de Madrid estan situant Catalunya, els seus ciutadans i el seu autogovern en els moments més greus des de la mort del dictador.

El país està patint com fa dècades que no ho feia, hi ha centenars de milers d'aturats i cada dia hi ha empreses que pleguen. Les administracions públiques del país pateixen per arribar a final de mes, sectors sencers de l'economia catalana estan desapareixent, els joves comencen a emigrar (més de 20.000 en els darrers dos anys) i el percentatge de població en risc d'exclusió social està assolint nivells alarmants.

Catalunya necessita tenir accés a instruments polítics adequats per superar aquesta situació, i aquests instruments no són ni a Barcelona ni a Madrid, sinó a Brussel·les, a Estrasburg o a Frankfurt, on només tenen accés els estats. Catalunya, doncs, necessita un estat propi per participar en la recerca d'una resposta europea a la crisi, tot compartint la seva sobirania amb els altres estats membres.

Segons els experts, vora el 70% de la legislació que afecta el ciutadà europeu prové directament o indirecta de les institucions europees. Si Catalunya, com a actor polític, vol participar en la presa d'aquestes decisions a escala comunitària i no limitar-se a ser-ne un simple espectador, necessita un estat propi.

Amb un estat propi, el govern de Catalunya podria participar en les

conferències intergovernamentals en què es reformen els tractats comunitaris (les regles de joc bàsiques dins la UE), el seu primer ministre participaria a les reunions del Consell Europeu i els seus ministres a les del Consell de la UE. Un estat català podria proposar un dels membres de la Comissió Europea i, amb 7,5 milions de ciutadans, li pertocarien una quinzena d'escons al Parlament Europeu (ara només té mitja dotzena d'europarlamentaris). Així mateix, el govern de Catalunya tindria accés directe al Tribunal de Justícia de la UE quan es produís un conflicte de competències i podria escollir-ne un dels membres. I, evidentment, amb un estat propi, l'oficialitat del català a la UE seria automàtica. En resum, sense proposar-s'ho, el procés de construcció europea s'ha convertit en un dels principals arguments a favor de l'estat propi. Si Catalunya vol disposar d'un cert grau de sobirania (compartida amb la resta d'estats europeus), necessita el seu propi estat.

KOLJA BIENERT

PRESIDENT D'HORITZÓ EUROPA

**Catalunya
vol construir
Europa
i no hi ha
dubte que la
UE donarà
legitimitat a
la secessió**

Paral·lelament, la història recent del continent europeu ens mostra una gran quantitat d'exemples de nous estats que avui dia, en la seva majoria, estan totalment homologats i integrats en la governança europea. En els darrers vint anys, Europa ha vist com naixien 19 nous estats dins els seus confins. De nord a sud: Estònia, Letònia, Lituània, la Federació Russa, Bielorússia, Ucraïna, Moldàvia, la República Txeca, Eslovàquia, Eslovènia, Croàcia, Bòsnia i Hercegovina, Sèrbia, Montenegro, Kosovo, Macedònia, Geòrgia, Armènia i l'Azerbaidjan. D'aquests estats, ja n'hi ha sis que són membres de ple dret de la UE (als quals s'hi sumaria Croàcia l'any que ve) i tres són ja dins la zona euro. Si la majoria d'aquests estats, que inicialment partien d'una gran distància econòmica i política respecte de la mitjana de la UE, ja són dins la UE o en camí de ser-hi, és evident que Catalunya podria seguir els mateixos passos. Malgrat que no és previsible

que la UE doni suport a la secessió d'un dels seus estats membres (els tractats no ho preveuen), un cop s'hagi produït el fet polític (la secessió), no hi ha cap dubte que, de manera més o menys automàtica, arribarà el fet jurídic que el legítim (una decisió *ad hoc* de la UE per acomodar la nova realitat).

La carta que cal jugar, doncs, és la de l'estatalitat en el marc de la UE. *Independència* és un terme decimonònic, massa lligat als processos de descolonització i que no respon adequadament als plantejaments que cal fer dins la Unió Europea del segle XXI. Catalunya no vol un estat propi per aixecar fronteres, emetre moneda catalana i crear un exèrcit propi. Catalunya forma part de la UE i vol seguir-ne formant part, com a actor polític que comparteix la seva sobirania amb la de la resta d'estats europeus. El nostre país vol participar en els mecanismes de presa de decisions a Brussel·les, codecidint amb la resta de socis sobre les polítiques públiques més adequades per sortir de la crisi, defensant els seus legítims interessos i participant d'una de les experiències de construcció política més agosarades de la història: la unificació europea.

Avui, 9 de maig, homenatgem els polítics visionaris que, enmig de les runes de la II Guerra Mundial, van imaginar un horitzó de pau i prosperitat en una Europa unida en la diversitat. Avui, que el nostre país viu moments greus, necessita avançar cap a un nou horitzó que garanteixi un futur de progrés i cohesió social. I aquest horitzó no pot ser altre que l'estatalitat dins d'Europa.

Feliç Dia d'Europa!

OLIVIER HOSLET / EFE

